

men jeg tror, man for at naa til de ensartede Forhold bliver nødt til at gaa en af de to Veje, jeg omtalte, da jeg første Gang havde Ordet under denne Forhandling, nemlig enten den Vej, som Lands-tinget i Fjor foreslog at gaa: at man den 1ste Oktober, da der første Gang svares Ejendomsskyld for Halvaaret Juli-December, samtidig opkræver det Fjerdingaars Bygningsafgift, som svarer til Kvartalet April-Juni samme Aar, og som ikke tidligere er blevet betalt; eller ogsaa maa man gaa til at regulere Forholdet ad den anden Vej: at man den 1ste April forud kun opkræver et Fjerdingaars Hartkornsskat, nemlig for Fjerdingaaret fra Januar til Marts samme Aar, og at man saa fremdeles gaar til at lade de faste Ejendoms- skatter blive svarede halvaarsvis bag ud, saavel for Landejendommens som for By- ejendommens Vedkommende. En af disse to Veje maa man gaa, om man vil have Forholdet reguleret, saaledes at man yder Ret og Skel over for alle Parter. Jeg kan i alt Fald ikke se anderledes paa dette Forhold; og jeg skal sige, at jeg er tilbøjelig til at tro, at det maaske kan være rigtigst at gaa den sidste af mig antydede Vej; det har jo sin Betydning for ny tilkommende Ejendommens Vedkommende, nyopførte Bygninger o. s. v., de kunne jo tidlig nok komme til at svare deres Stats- skat. Der var enkelte andre af de Bemærkninger, som den højtærede Finans- minister forleden fremkom med om Enkelthederne i Lovforslaget, som jeg ikke kunde billige, men paa det nuværende Tidspunkt af Forhandlingerne skal jeg ikke trætte det høje Ting med at komme ind paa disse Forhold; Enkelthederne ville jo blive underkastede nærmere Drøftelse i Udvalget og senere ved 2den Behandling her i Tinget.

Jeg har for øvrigt særlig bedt om Ordet i Dag for at fremkomme med et Par Bemærkninger om Forslaget om Tilskud til Kommunerne. Jeg omtalte ikke dette Spørgsmaal, da jeg første Gang havde Ordet, dels fordi dette Forslag findes paa Lovforslaget om den kommunale Beskatning, som jeg udsatte at omtale, indtil det formelt kommer til Forhandling; og dels ogsaa, fordi jeg i Grunden gik ud fra, at derom vare alle Parter enige, at i, hvordan end Reformen af den direkte Beskatning til Slut blev, maatte nødvendigvis et af Resultaterne af Reformen blive, at man kom Kommunerne til Hjælp og da særlig de mest bebyrdede Kommuner. Jeg har haft den Opfattelse af de senere Aars Skatte-

lovsforhandlinger, at derom var man fra alle Sider bleven mere og mere enig, at det Resultat maatte man nødvendigvis naa til. Og i de mange Sæt Skattelove, som vare fremme i Fjor, selvstændige Forslag og Ændringsforslag, var det ogsaa et fast Punkt i samtlige Forslag, at man skulde komme Kommunerne til Hjælp. Men eftersom den højtærede Finansminister forleden, som det forekom mig, udtalte sig noget køligt om dette Forslag, og efter at det er blevet meget stærkt angrebet fra andre Sider, særlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich), og efter at det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), som talte i Gaar, har udtalt sig for en Reform af den direkte Beskatning med et saadant Resultat, at den i finansiel Henseende hvilede i sig selv, hvoraf Følgen let kunde blive, at der ikke blev noget til Kommunerne — saa har jeg troet det rigtigst allerede nu at udtale, at vort Parti vilde i allerhøjeste Grad beklage, om man ved Reformen af den direkte Beskatning ikke skulde naa til det Resultat dog delvis at komme Kommunerne til Hjælp. At Kjøbenhavns Repræsentanter kunne se anderledes paa denne Sag, ja det er meget forstaaeligt. Herinde er man jo saa heldig stillet, at man kun har en ganske minimal Kommuneskat; man svarer jo her kun 3 pCt. af Indkomsten; og efter den høje Regerings Mening vil denne Procent jo endog kunne nedsættes til 2 pCt., naar de foreliggende Lovforslag blive vedtagne, uden at Kjøbenhavns Kommunes Stilling derved bliver daarligere, end den nu er, og det er sikkert ogsaa rigtigst. Derfor kan man sagtens her i Kjøbenhavn se saaledes paa dette Forhold om Tilskud til Kommunerne. Men ude i Provinserne er Forholdet jo et ganske andet. Der er mange Købstadkommuner, hvor man allerede nu er oppe paa 10 pCt. af Indkomsten, og der er Landkommuner, rene Landkommuner, hvor man, naar man beregner alt efter Hartkorn — og i de rene Landkommuner er det jo ret ligegyldigt i den Forstand, om man paaligner efter den ene Basis eller efter den anden, thi der er det i alle Tilfælde Landbrugerne, som skulde svare Skatterne — er oppe paa 100 Kr. pr. Td. Hartkorn, naar, som sagt, alt beregnes efter Hartkornet. Naar Forholdet er et saadant, forekommer det mig nok, at det opfordrer i allerhøjeste Grad til, at man fra Statskassens Side kommer saadanne, man kan godt sige, absolut overbebyrdede Kommuner til Hjælp. Der er saa meget mere Grund dertil, som der desværre ingen Ud-